LATVIJAS ARHĪVI

PERSONĀLIJAS

Anita Meldre – kolēģiem un arhīvam

Anita Meldre – kolēģe, ar kuru kopā arhīva darbā pavadīti nu jau vairāk nekā desmit gadi – pietiekami ilgs laika posms, lai varētu sacīt: "Zinu un pazīstu!" Un tomēr – rakstīt par tuvu kolēģi nebūt nav viegli. Bieži vien mēs tā īsti nepazīstam pat paši sevi, bet vai tad spējam zināt un pazīt otru cilvēku? Varbūt arī tādēļ pirmajā brīdī jutos visai pārsteigta un samulsusi, kad kolēģi man uzticēja šo rakstu par Anitu.

Anita (tuvo cilvēku vidū saukta par Annu) ir cēsiniece. Cēsīs dzimusi, augusi, skolojusies un sākusi savas patstāvīgās darba gaitas. Atceros savu pirmo tikšanos ar Anitu – jaunu, gaišmatainu, ļoti komunikablu, erudītu, sievišķīgu. Tolaik arī es sāku savas darba gaitas. Jau pēc pirmā darbā pavadītā mēneša Anita kļuva par manu priekšnieci.

Ar Anitu var runāt par daudz ko, var lūgt padomu un to saņemt. Viņa cilvēkus uzklausa un saprot. Anitai piemīt īpaši jauka īpašība – viņa neatteiks un, ja varēs, palīdzēs visiem un vienmēr.

Viņa ir sievišķīga, ar īpašu mīlestību pret šallēm, rotām un cepurēm. Anitas sievišķība izpaužas arī pašdarinātos tērpos. Gādīga, rūpīga, laba saimniece! Par to gan laikam vislabāk varētu pastāstīt viņas vistuvākie cilvēki. Arī nedaudz tehniska – Anitai patīk braukt ar mašīnu. Tā nu esmu sākusi savas pārdomas par Anitu, mēģinot izprast viņu tādu, kāda viņa ir. Un tomēr, domājot par šo rakstu, sajutu vēlēšanos ieklausīties arī Anitā pašā.

Tava biogrāfija ir uzrakstāma visai vienkārši, taču varbūt tomēr pašķirsim kādu lappusi atpakaļ. Tu esi beigusi vidusskolu un par savu pirmo darba vietu esi izvēlējusies bērnudārzu. Tu biji bērnu vidū. Zinu, ka šī mīlestība un rūpes Tevī ir arī šobrīd. Bet tad Tu atnāci strādāt uz arhīvu. Kāpēc?

Jā, jau skolas laikā mani ļoti interesēja vēsture un, strādājot bērnudārzā, es izlēmu studēt un iestājos vēsturniekos (diemžēl tos gan nepabeidzu). Mācoties sapratu, ka, lai studētu vēsturi, tas, ko teorētiski apguvu lekcijās, bija jāsaista ar praksi, bija jāmaina darbs un jāstrādā tur, kur ir saikne ar vēsturi. Bija trīs varianti: skola, muzejs vai arhīvs. Muzejā tajā laika nebija brīvas vietas, skola mazliet baidīja, jo biju tik jauna un tomēr sapratu, cik lielu atbildību uzliek darbs ar bērniem. Es izvēlējos arhīvu – kaut ko tādu, kas likās tik noslēpumains, kas asociējās ar ēku, kurā aiz slēģotiem logiem glabājas milzum daudz vecu dokumentu. Priekšštats bija visai mazs – senatnīgas mēbeles un veci dokumenti, bet kas tālāk? Un tā es nonācu arhīvā, toreiz biju pati jaunākā darbiniece.

Tu atnāci un, kā izrādās, arī paliki un paliki pavisam. Un šobrīd Tu arhīva darbā esi jau visilgāk. Kas bija tas, kādēļ esi šeit palikusi?

Kad ienācu arhīvā un sāku tajā strādāt, arhīvs vēl bija kaut kas noslēpumains ne tikai man, bet visai sabiedrībai. Cilvēki pie mums ielūkojās visai reti. Parasti tie bija gados veci pensionāri. Taču tagad ir citādi, mūs zina un ievēro, mūs atzīst, par mums runā, mūs atceras. Strādājot arhīvā, esmu sajutusi, kā rodas vērtība, esmu saiknē starp esošo un to, kas pastāvēs mūžībā. Man patīk šis darbs. Zinu un esmu strādājusi gandrīz it visus arhīva darbus. Atceros to laiku, kad biju atbildīgā par uzskaiti, tas patika vislabāk.

No arhīvistes esi kļuvusi par arhīva direktori. Tu šobrīd vadi visai sportisku kolektīvu, kuram piemīt īpašs šarms. Kā jūties šajā amatā, kas palīdz to paveikt?

Kolektīvu izjūtu kā komandu, katrs ir savā vietā un dara savu darbu, kurā var sevi vislabāk apliecināt. Esmu demokrātiska vadītāja. Šobrīd man atliek ļaut tikai strādāt. Cēsu meitenes ir jaukas, atraisītas un atraktīvas, komunikablas sievietes, tāpēc arī šarmantas un ievērotas visos arhīva sistēmas pasākumos.

Darbs arhīvā! Taču vismaz vienu dienu nedēļā Tevi var sastapt Rīgas Pedagoģijas un izglītības vadības augstskolā – Tu studē organizācijas psiholoģiju. Ko Tev ir devušas šīs studijas ?

Vadītāja psiholoģija! Tā dod izpratni vispirms jau par sevi un palīdz sakārtot savu iekšējo pasauli. Kad esi sevi ieraudzījis kā sarežģītu būtni, tad vari pieņemt arī otru, tādu, kāds viņš ir, meklējot un atrodot pareizo pieeju ikvienam. Esmu iemācījusies saskarsmi un mācos izprast otra cilvēka rīcību un to novērtēt.

Esam runājušas par darbu, mācībām. Varbūt pastāstīsi par savu brīvo laiku, interesēm.

Mani saista viss skaistais un sievišķīgais. Mans pagaidām vēl nepiepildītais sapnis ir redzēt sapņu zemi Franciju. Tik ļoti vēlētos būt tur, par ko tik daudz lasīts un domāts. Parīze! Luāras ieleja! Bija kāds laiks, kad ļoti aktīvi vācu un krāju visu, kur kaut kas bija rakstīts vai skatāms par Franciju. Man šobrīd jau ir paliela dažādu materiālu kolekcija. Aizraujos arī ar dažādu aforismu kolekcionēšanu. Un vēl – mani grāmatās saista klasika, esmu daudz lasījusi un lasu.

Un visbeidzot – kā Tu raksturotu mūsdienu arhīvistu?

Ļoti zinošs. Piemīt misijas apziņa, pildot savu galveno uzdevumu – saglabāt tautas dokumentālo atmiņu – saikni starp pagātni un tagadni. Labi orientējas visos procesos, kas notiek sabiedrībā, laipns, ar lielu pacietību. Precīzs. Ar gaišu un optimistisku skatījumu uz lietām un dzīvi. Pozitīvi lādēts. Atvērts sadarbībai ar sabiedrību. Ar lielu atbildības sajūtu.

P.S.

Tāda daudzšķautņaina, vispusīga un tikai pavisam nedaudz iepazīta ir Anita. Lai Tev, Anit, izdodas piepildīt sapņus un sapnīšus, lai Tava sapņu zeme Francija Tev kļūst arī par realitāti!

Zenta Zeltiņa